

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **A.E.**, narozený dne ..., ev. č. ..., státní příslušnost Uzbekistán,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková1, 331 65
Balková,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 8. 7. 2019, č. j. OAM-
352/LE-BA02-VL11-PS-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 25. 10. 2019.
2. V podané žalobě žalobce nejdříve obecně namítal jím shledaná porušená ustanovení právních předpisů. Posléze své námitky již konkretizoval a namítal, že v jeho

případě žalovaný nedostatečně odůvodnil nevyhnutelnost uložení opatření, které je svou povahou omezením osobní svobody. Dále odkázal na *důvodovou zprávu k § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, která uvádí, že „Odstavec 1. dále stanoví důvody pro zajištění.“* Tyto důvody zajištění jsou navrženy v souladu s přijímací směrnicí. (...) Písm. e) je rovněž transpozicí přijímací směrnice a odráží i úpravu v zákoně o pobytu cizinců a také judikaturu, zejména Soudního dvora Evropské unie ze dne 30. 5. 2013 Arslan (C-534/11). Ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je transpozicí ustanovení čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice. Současně žalobce odkázal na rozhodnutí ESD C-534/11, Arslan. Žalobce se domnívá, že v jeho případě postačovalo jiné, mírnější opatření k zabezpečení jeho účasti na průběhu řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce dále uvedl, že je vyššího věku a má zdravotní problémy - konkrétně si stěžuje na bolest zad. Žalobce nezpochybňuje závěry žalovaného ohledně toho, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána také s účelem zabránit realizaci správního vyhoštění. Podání žádosti o mezinárodní ochranu je však ze strany žalobce motivováno také konkrétními důvody, které uvede v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy má stát povinnost zajistit, že detence je použita pouze po pečlivém posouzení její nezbytnosti v každém jednotlivém případě, jako přiměřená odpověď a na co nejkratší možnou dobu, přičemž stát by měl nejprve zvážit méně invazivní nebo donucovací opatření k dosažení stanovených cílů. Žalobce se domnívá, že v jeho případě se žalovaný s uvedenými závazky nevypořádal vůbec nebo nedostatečně. Z důvodů uvedených výše není setrvání žalobce v zařízení nezbytné, ani přiměřené. Žalobce dále namítal dobu zajištění, která je **nepřiměřená** a nedostatečně odůvodněná. Žalovaný systematicky přistupuje k prakticky nejdelší možné době zajištění, **tedy 110 dní**. Žalovaný vypočítal tuto lhůtu sečtením 90 dní - doba, za kterou bude rozhodnuto o žádosti o mezinárodní ochranu, plus 15 dní k podání žaloby. Není pravdou, že by ve všech případech mělo podání žaloby odkladný účinek. To, že bude řízení trvat jen 90 dní, je také spekulace žalovaného, která nebyla řádně odůvodněná. V praxi pak nedochází skoro v žádném případě k vydání rozhodnutí ve 3 měsíční lhůtě.

3. Žalobce též namítal systematicklost, s jakou jsou vydávány rozhodnutí o zajištění dle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Podle správního řádu mají správní orgány vždy rozhodovat v souladu se zásadou individualizace. Dle ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „správní řád“): *„Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“* Tato zásada jde ruku v ruce se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu). Žalobce má však za to, že žalovaný této zásadě nedostál, když vydává systematicky naprosto shodná rozhodnutí o zajištění dle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu při žádostech o mezinárodní ochranu podaných v ZZC. Podle Informace k žádosti o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ze dne 6. 5. 2019, kterou zástupce žalobce adresoval žalovanému, si v zařízení při zajištění cizinců v roce 2018 a v prvních třech měsících roku 2019 požádalo o mezinárodní ochranu celkem 199 osob. Z odpovědi též vyplynulo, že žádnému cizinci nebyla uložena mírnější opatření dle §47 zákona o azylu v období od 1. 1. 2018 - 31. 3. 2019. Tvrzení, že si žalobce mohl

o mezinárodní ochranu požádat dříve, zde nebylo příhodné, jelikož žalobce měl za to, že má oprávnění k pobytu. Tímto žalovaný nedostal své povinnosti rozhodovat v souladu se zásadou individualizace. Rozhodnutí o zajištění zdůvodnil pouze obecnými skutečnostmi, které neodpovídaly konkrétní situaci žalobce.

4. Žalobce z výše uvedených důvodů požádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
5. Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, neboť má za to, že v rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, na základě jakých důvodů dospěl k názoru, že žalobce je dle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC, a že ve smyslu ust. § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 25. 10. 2019. Žalovaný je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný odkázal na spisový materiál ve věci žalobce, zejména na vydané rozhodnutí a sdělil, že postupoval plně v souladu se zákonnými ustanoveními. Ve svém rozhodnutí žalovaný popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze účelově s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, když o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení policií, zajištění za účelem realizace již dříve mu uloženého vyhoštění a umístění do ZZC. V případě žalobce je zřejmé, že o mezinárodní ochranu mohl požádat již dříve, neboť v České republice (dále jen jako „ČR“) již pobýval; mařil výkon rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, vycestoval do Lotyšska a vrátil se zpět do ČR. Žalobce si byl plně vědom toho, že se v ČR nachází neoprávněně, pobýval zde bez víza či oprávnění k pobytu, nemá žádné vazby na území ČR, nic zde nevlastní a nemá zde žádnou adresu k pobytu a nemá uzavřeno žádné zdravotní pojištění. Žalobce neučinil žádné kroky k legalizaci pobytu na území ČR a dle jeho vyjádření chtěl v ČR pobývat ještě rok z ekonomických důvodů. V případě vyhoštění z ČR dle jeho slov, vycestuje dobrovolně do Uzbekistánu, kde žije celá jeho rodina a nejsou mu známy žádné překážky, které by mu v tom bránily. Posléze žalovaný zopakoval zjištěný skutkový stav, z něž vyvodil závěry uvedené v napadeném rozhodnutí a argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí. Z jednání žalobce žalovaný vyvodil **účelovost podané žádosti** o mezinárodní ochranu. **Žalovaný má za to, že přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující nerespektování právního řádu ČR.** Jednání žalobce, jak vyplývá z pobytové historie, **nedává dostatečnou záruku**, že by v průběhu azylového řízení spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z pobytové historie žalobce vyplývá, že si svého nelegálního pobytu byl vědom. Nerespektování opakovaně uložených správních vyhoštění **představuje neúctu žalobce k právnímu řádu ČR** a dává správnímu orgánu představu o tom, jak by se žalobce s největší pravděpodobností choval v průběhu řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na uvedené, žalovaný považuje přijaté správní rozhodnutí za souladné se zákonem a přiměřené okolnostem. Žalovaný je i nadále názoru, že ve věci žalobce postupoval zákonným způsobem a nedopustil se porušení ani Evropské úmluvy o lidských právech. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný jako neodůvodněné.

6. Žalovaný požádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
7. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaný výslovně uvedl, že nežádá ústní jednání k projednání věci, žalobce s uvedeným postupem souhlasil a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
8. Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
9. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
10. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatykácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
11. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*“.
12. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu a délku doby zajištění.
13. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 tohoto ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
14. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
15. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že dne 2. 7. 2019 byl kontrolován hlídkou cizinecké policie. Žalobce se prokázal svým platným cestovním dokladem Uzbekistánu, dle kterého bylo shledáno, že nemá žádné platné

povolení k pobytu na území ČR. Následnou lustrací bylo zjištěno, že se cizinec nachází v Evidenci nežádoucích osob od dne 11. 10. 2018 do dne 21. 12. 2019, a z tohoto důvodu byl dne 2. 7. 2019 zajištěn. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení dne 2. 7. 2019 žalobce mj. potvrdil svou totožnost a státní příslušnost. Ke své osobě sdělil, že je ženatý a má 5 dětí. Dle jeho vyjádření si byl vědom toho, že mu bylo vydáno správní vyhoštění. Vypověděl, že jeho právní zástupce podával odvolání proti tomuto vydanému rozhodnutí, avšak netuší, jak jeho odvolání dopadlo, protože poté již se svým právním zástupcem nebyl ve spojení. Z tohoto důvodu vycestoval do Lotyšska a pak se někdy začátkem roku 2019 vrátil zpět do ČR. Dle jeho slov zde potřeboval ještě rok zůstat a to zejména z ekonomických důvodů. Žalobce si byl plně vědom skutečnosti, že se na území ČR nachází neoprávněně a přes to žádné kroky pro legalizaci svého pobytu neučinil. V ČR pobývá v různých ubytovacích zařízeních. Současně uvedl, že v ČR nemá žádné příbuzné a celou svou rodinu má v Uzbekistánu. Ve své vlasti bydlel v rodinném domě. Nemá zde žádné závazky ani majetek. Rovněž zde není dle jeho vyjádření osoba, vůči které by měl vyživovací povinnost. O mezinárodní ochranu nikdy nikde nežádal. Dle jeho vyjádření chce vycestovat dobrovolně a žádná překážka mu v tom dle něj nebrání. Má se kam vrátit a vrátí se za svou rodinou, která stále žije v Uzbekistánu. S ohledem na výše uvedené bylo konstatováno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Z tohoto důvodu byl dne 2. 7. 2019 zajištěn a následně umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce bylo totiž dle rozhodnutí cizinecké policie o zajištění zřejmé, že by účastník řízení opět mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

16. Dále soud uvádí, že byl žalobce rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy (7. 7. 2019), když byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do ZZC za účelem správního vyhoštění.
17. Ze shora uvedených důvodů by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že opakovaně porušoval právní předpisy ČR, když svévolně neoprávněně pobýval na území ČR, bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu, rovněž vycestoval do zahraničí, aby unikl před pravomocí státních orgánů a posléze se navrátil opět nelegálně. Rovněž lze z jeho chování v předcházejícím správním řízení o správním vyhoštění sledovat nezáměr o výsledek řízení, kdy raději vycestoval a tím tak unikl jeho účinkům. Své zákonné povinnosti spojené s pobytem na území ČR tedy zcela ignoroval a plně si vědom svého nelegálního počínání tento stav dále udržoval. Rovněž žalobcovo tvrzení o nutnosti setrvat v ČR z ekonomických důvodů, zavdává příčinu domnívat se, že podaná žádost o mezinárodní ochranu sleduje pouze pozdržet řízení o správním vyhoštění, což žalobce dokonce výslovně potvrdil. Žalovaný tedy dospěl správně k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a to nejen ČR, ale i dalších států Evropské unie, a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění, jak tomu činil v minulosti.
18. Soud dále k výše uvedené námitce uvádí, že správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které

odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu (str. 3-4 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, neboť žalobce nejenže vědomě nerespektoval právní řád ČR, ale také jednal zcela účelově. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, a zároveň proto shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Příklad žalobce, který nerespektoval právní řád ČR, porušil zákon o pobytu cizinců na území, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.

19. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: *„Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“*
20. K námitce tvrdící systematické vydávání rozhodnutí dle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu soud sděluje, že nelze pouze na základě statistického údaje (mimo jiné k žalobě nepřiloženému ani ve správním spise neobsahujícím, tudíž nelze ověřit jeho pravost) vydávat tvrzení o neindividuálním přístupu správních orgánů ve věcech zajištění cizinců. Údaj má pouze vypovídající povahu o skutečném stavu, tj. kolik cizinců bylo zajištěno podle příslušného ust. zákona a kolika z nich byla udělena mezinárodní ochrana. Avšak nijak neodráží skutečnost, která vypovídá o účelovosti podání těchto žádostí, či důvodech za nichž byli cizinci zajištěni, lze tak tvrdit, že pouhé statistické údaje bez širšího kontextu či doprovodných informací (jakými by mohla být statistika zrušených rozhodnutí v těchto věcech po přezkumu v rámci správního soudnictví), jež by podpořily tyto strohé údaje, nelze na ně nahlížet způsobem jakým tak činní žalobce a to v jeho prospěch.
21. Ohledně námitek, kdy žalobce napadal dobu zajištění, která je dle jeho tvrzení nepřiměřená, soud konstatuje, že odůvodnění doby zajištění, vychází z předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně 90 dnů, prodloužené o 15 dnů na podání žaloby a 5 dnů, spočívajících v průměrné lhůtě doručování v rámci soudního řízení, nijak nevybočuje z ustálené praxe správního orgánu, která je rovněž přijímána soudy ve správním soudnictví a rovněž nepřesahuje maximální přípustnou dobu zajištění tj. 120 dnů. V případě kdy již nebude nutno žalobce dále zajišťovat nebo uplyne maximální doba zajištění, budou správní orgány povinny žalobci umožnit odchod ze ZZC.

22. Ve zcela obecné rovině bylo žalobcem namítáno pochybení žalovaného spočívající v porušení § 2 a § 3 správního řádu, § 68 odst. 3 správního řádu a také porušení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Žalobce nespecifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal jakékoli porušení namítaných ustanovení správního řádu ani práv garantovaných daným článkem Úmluvy.
- 23.
24. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a lze ho považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 29. srpna 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

v zastoupení:
Mgr. Jan Šmakal v.r.
samosoudce